

— Na fiacskám, itt a reggeli.

— Köszönöm szépen édesanyám, de előbb megtanulom a leckémet.

Szülei álmélkodva nézték, hallgatták a megjavult Ferkót. Nem tudták mire vélni a hirtelen-váratlan megjavulást. De amikor azt látták, hogy napról-napra csakugy tanul tovább, ahogy megfogadta, boldogan ölelték magukhoz a jőutra tért Ferkót, akit — lám, — Szilveszter bácsi vezetett jőutra.

Most pedig köszöntsük fel mi is az új esztendőt. Mondd el, Gyurka Székely N. Sándor bácsi szép költeményét!

Új-év köszöntése

*Az új-év: ifju, csöpp legény,
Ő-esztendő: öreg már szegény...*

*Azért: barátsággal szorítanak
Kezet Szilveszter estelén!*

*— Ő-év mehet! Őtőle már
Derűt és jót ugyan ki vár?
Új-év az Ur!... Előtte nyitva
Köröskörül minden határ...*

Ahol nevét kiejtik:

*A sziv — reménnyel megtelik,
Egész világ lábához omlik
Egy éjszakán át — reggelig!
Egy éjszakán... mely nem hideg...
Amely ünnep — mindenkinek,
Amelytől gazdag lesz a koldus,
És gyöngédszivű a — rideg...*

*...Új-év!... Nálunk — vigyázva járj,
Nagy ünneplést tölünk — ne várj,
A szörnyű magyar temetőben
A Golgotánál meg-megállj...
Nézd: Észak, Kelet, Dél és Nyugat
Tengernyi sírhalmot mulat...
— A régi magyar: — nincsen többé...
A mai magyar: már nem mulat...*

*Kolozsvár, Kassa és Pozsony
Fogađnak sáros-rongyosan,
A Felvidék, Erdély s a Bánát
Sötétlenek rád gyászosan!
És nem lesz vig új-év nekünk,
Amíg: békében szenvedünk,
Amíg Kárpátok jégvirága
Másnak virágzik — nem nekünk!...*

*Ujlesztendő! Tegyé! csodát!
Virraszd ránk évek vig sorát.
Akaszd újra az ősi földbe
A magyar ekét s boronát...
Kik jártunk eddig rongyosan:
Köszöntsünk vig-virágosan!
S magyar ujévre harangozzon:
Kolozsvár, Kassa és ott fenn: — Pozsony!*

Most pedig elmondok egy történetet, amelyet Simon Zoltán bácsitól hallottam. Ez a címe:

Igazmondó János

Élt Mátyás király idejében egy eldugott kis falucskában egy nagyon szegény, de becsületes ember, akit úgy hívtak: Igazmondó János. Bizony olyan szegény volt ez a mi Jánosunk, hogy nem akadt lány a faluban, aki feleségül ment volna hozzá. Fel is tette magában, hogy felmegy Budára a királyhoz s előadja neki a maga buját-baját.

Felöltötte hát szépen tisztábbik ruháját, feltarisznyázott a megmaradt falatokból s nyakába vette az országutát. Hetednapra virradóra fel is ért a királyi palotába. A szolgák és testőrök nem néztek ki belőle semmi jutalmat, tartóztatás nélkül beengedték. Rá is akadt a királyra a legelső szobában, illendően meghajtotta magát s előadta mondókáját:

— Jól van, János, — bólintott a végén Mátyás király — lesz gondom rád, ha arra járok. Hogy is hívják a falutokat?

— Kalyibapiskoltnak, megkövetem szépen.

Rendben van, fiam. Most pedig menj a konyhába s a szakácslánnyal tarisznyáztass fel magadnak az utra egy kis hamubasült pogácsát.

A szakácslány tüzesszemű, fiatal teremtes volt, mindjárt megakadt rajta a János szeme. De úgy látszik, a lány is rajta járatta az esztét, mert észre se vette, hogy tévedésből a király kacsapecsényjét találta János tarisznájába tenni. Szerencsére kint a kapuban megvizsgálta János a tarisznát s még idejében visszavitte a nem őt illető pecsenyét.

— Még majd éhen marad a felséges király miattam — mondta a lánynak.

— Ejnye már! Majd sütöttem volna másikat a királynak — felelte vidáman a szakácslány.

— No, elbucsuzott János, ha mindjárt nehéz szívvél is. Anál többször hajtogatta utközben, valahányszor harapott egyet a pogácsából:

— Ejnye, eszem a szivecsücskit, aki ezt a finom pogácsát sütötte!

Otthon aztán elmesélte, hogy járt, mint járt Budavarában.